

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ

16Гж уз 18/19

22.10.2019. године

Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија, Тање Ристић, председника већа, Данијеле Николић и Добриле Здравковић, чланова већа, у правној ствари тужиље Сање Марјановић из Прокупља, чији је пуномоћник Братислав Тодоровић, адвокат из Ниша, против туженог Града Прокупља, Градска управа Града Прокупља, као правног следбеника Општине Прокупље, Општинска управа Општине Прокупље, кога заступа Градски правобранилац Града Прокупља, ради заштите у вези са узбуњивањем, одлучујући о жалбама странака, изјављеним против пресуде Вишег суда у Прокупљу П-уз.бр.4/18 од 25.07.2019. године, на седници већа одржаној дана 22.10.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Прокупљу П-уз.бр.4/18 од 25.07.2019. године у ставу првом, другом, трећем, обавезујућем делу става четвртог у односу на накнаду нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде угледа и части и у ставу петом изреке.

УКИДА СЕ иста пресуда у преосталом обавезујућем делу става четвртог и у ставу шестом изреке и у тим деловима предмет враћа истом суду на поновно суђење.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, утврђено је да је тужени извршио штетну радњу према тужилји као узбуњивачу која се састоји у игнорисању тужиље на радном месту, одбијању усмених и писаних комуникација са тужилјом и недавања тужилји послова и радних задатака. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да уклони последице штетних радњи, пасивног понашања према тужилји у виду игнорисања тужиље на радном месту, одбијања усмених и писаних комуникација са тужилјом и недавања послова и радних задатака у складу са њеном стручном спремом, способностима и важећим општим актима туженог. Ставом трећим изреке, забрањено је туженом да убудуће на начин описан у ставу један изреке или на сличан начин врши штетне радње према тужилји због узбуњивања. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужилји на име накнаде наматеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде угледа и части исплати износ од 60.000,00 динара и да због претрпљеног страха исплати износ од 90.000,00 динара, све са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, а за разлику од усвојених до тужбом тражених износа од по 100.000,00 динара, тужбени захтев тужиље је одбијен као неоснован. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да о свом трошку изреку ове пресуде објави у дневном листу „Политика“ који се дистрибуира на територији Републике Србије. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужилји накнади трошкове парничног поступка у

износу од 156.600,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до коначне исплате.

Против наведене пресуде парничне странке су изјавиле жалбе, побијајући је и то:

-тужени, у ставу првом, другом, трећем, обавезујућем делу става четвртог, ставу петом и шестом изреке, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се у том делу укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или преиначи и тужбени захтев тужиље одбије у целости као неоснован;

-тужиља, у ставу шестом изреке, у погледу одлуке о трошковима поступка, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се у том делу преиначи у смислу жалбених навода.

Тужиља је поднела одговор на жалбу туженог у коме је оспорила жалбене наводе и предложила да се жалба одбије као неоснована а првостепена пресуда потврди.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл.386. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011, 49/13, 74/13 и 55/14), Апелациони суд је нашао:

Жалба туженог је делимично основана а жалба тужиље је основана.

У проведеном поступку и побијаним деловима првостепене пресуде у ставу првом, другом, трећем, обавезујућем делу става четвртог у односу на досуђену накнаду нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде угледа и части и у ставу петом изреке, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из чл.374. ст.2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које овај суд пази по службеној дужности. У том делу нема ни битне повреде поступка из чл. 374. ст. 2. тач.12. ЗПП на коју се неосновано жалбом тужене указује јер пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати, изрека је јасна и разумљива и није у супротности са правилним и јасним разлозима датим у образложењу и изведеним доказима.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била запослена код туженог на пословима буџетског планера локалних јавних прихода а почев од 15.08.2017.године на основу решења број 112-2249/2017-01 на пословима аналитичар буџета у Одсеку за трезор и буџет у Одељењу за привреду и финансије Општинске управе Општине Прокупље. Кроз више аката тужиља је указивала послодавцу на неправилности у раду, па је тако обавештењем од 17.05.2017.године указала начелнику Општинске управе на неправилности јер финансијски планови месних заједница нису достављани у року, док му је другим дописом истог дана указала на неправилности у изради финансијских планова директних корисника буџета јер се тренд усмених налога за измену и допуну финансијских планова без сагласности директних корисника наставио и у току 2017.године и изразила своју забринутост јер не постоји писани захтев са образложењем насталих промена а ради отклањања неправилности предложила доношење правилника. Обавештењем начелнику Општинске управе од 10.10.2017.године, тужиља је између осталог указала на околности у којима ради, да је од 2014.године до 23.08.2017.године по усменом налогу тадашњег руководиоца за привреду и финансије радила послове мимо свог тадашњег решења којим је била распоређена на радно место буџетског

планера локалних и јавних прихода, којом приликом су њеним залагањем и радом отклоњене све неправилности на које је указано од стране ДРИ од 2012.године, да сав посао на радном месту аналитичар буџета обавља сама иако су за исто предвиђена два извршиоца, да је руковођење одељењем практично преузео већник за финансије који почев од 02.06.2016.године седи у њиховој канцеларији и својим понашањем је омета у обављању послова и радних задатака а да при томе њен непосредни руководиоца не преузима никакве послове и често одсуствује са посла. Изразила је забринутост да ће због стреса и немогућности да на миру ради свој посао и бројних усмених налога које добија од неовлашћених лица погрешити, што може да доведе до тежих последица за буџет општине, да је принуђена да посао обавља и код куће, обавестила је да постоји кашњење у процесу израде буџета за 2018.годину, да јој се не верује да је болесна, те обзиром на обим и овакав распоред послова предложила да се и други службеник укључи и са њом дели задужења на истом радном месту, а уколико то није могуће да се она распореди на место буџетског инспектора које је упражњено и које одговара њеним квалификацијама. Уз овај допис доставила је прилоге, између осталог и нацрт захтева за покретање поступка код послодавца за заштиту од злостављања на раду од 11.08.2017.године у коме су детаљно изнети услови у којима ради, као и евиденцију присутности на послу. Обраћањем председнику Општине Прокупље од 14.09.2017.године, тужила га обавештава о могућем дефициту већем од дозвољеног и о томе доставља прилоге а указује даље да већник за финансије није уредно доставио процену прихода и примања и да поред њених упозорења и страхова, он на то не обраћа пажњу. Дана 18.10.2017.године тужила се поново обратила писмено начелнику Општинске управе након његовог писменог налога од 11.10.2017.године да поред постојећих ради и послове праћења и унапређења доступности, ефикасности и квалитета у области средњег образовања у Одсеку за образовање и културу у Одељењу за друштвене делатности, Општинске управе Општине Прокупље, тражећи појашњења у вези са придодатим пословима и проблемима насталих њеним физичким измештањем из претходне канцеларије у којој јој је остала сва документација. Након откривања информације о кршењу прописа сачињене дана 10.11.2017.године која се односи на омогућавање запосленом да користи годишњи одмор у трајању дужем од законом прописаног и тражењем заштите као узбуњивача, лице овлашћено за пријем информација и вођење поступка у вези са узбуњивањем код туженог, упутило је начелнику Општинске управе обавештење дана 26.11.2017.године и потврдило да је информација коју је тужила открила истинита, након чега је покренут дисциплински поступак против одговорних лица. Тужила је и Министарству државне управе и локалне самоуправе-Управном инспекторату, упутила захтев за контролу Општинске управе Прокупље за радно место аналитичар буџета, који је примљен 20.11.2017.године. Решењем Вишег суда у Прокупљу П.уз.бр. 03/18 од 15.03.2018. године, одређена је привремена мера и одложено правно дејство решења Општинске управе Општине Прокупље бр.112-2249/17-01 од 25.12.2017.године и решење жалбене комисије Општине Прокупље бр.06-7-112-7/2018-02 од 06.02.2018.године, којим је тужила распоређена на радно место „послови праћења и унапређења доступности-ефикасности и квалитета у области средњег образовања“ у Одсеку за образовање и културу у Одељењу за друштвене делатности Општинске управе Општине Прокупље, до окончања управног спора који ће покренути, и на основу истог враћена на радно место аналитичар буџета на коме се налазила и у време подношења тужбе. Према тужили је и након тога настављена одмазда будући да јој је фактички онемогућено да било шта ради, јер се тужени пасивно понаша према њој, не даје јој никакве радне задатке и игнорише је на радном месту, са рачунара на коме је до тада радила, скинути су подаци које је она у исти унела, промењена је шифра на рачунару и онемогућено је

да користи програме а није јој је достављен ни нови кључ од канцеларије након замене браве. Због оваквог поступања туженог повређени су достојанство и углед тужиље, њен лични и професионални интегритет, погоршани су услови рада, створено је непријатељско окружење и иста је изолована и игнорисана како од руководиоца тако и од осталих запослених, па је услед свих ових догађаја изложена стресу због чега је у више наврата била на боловању и хоспитализована на интерном одељењу у коронарној јединици Опште болнице у Прокупљу. Вештачењем вештака неуропсихијатра др. Зорана Ћирића, утврђено је да је тужиља у периоду од маја 2017.године до првог јављања лекару у септембру 2017.године, пролонгирано доживљавала негативна емоционална узбуђења лаког до умереног степена, узрокована стресним ситуацијама на послу. Интезивирањем стресних околности на радном месту код тужиље се средином септембра 2017.године развио ментални поремећај – акутна реакција на стрес, а даљим протеком времена и понављањем негативних радно професионалних околности и услед исцрпљивања адаптивних потенцијала личности тужиље, развио се реактивно депресивни поремећај који се манифестовао испољавањем нерасположења, јаком психичком напетости, поремећајем сна, суицидалним размишљањима и падом опште функционалности, што је трајало све до децембра 2017.године, у ком периоду је као и током јануара 2018.године дошло до тешког поремећаја њеног телесног и психичког здравља. Након наведеног периода и у време вештачења, тужиља често трпи негативна емоционална доживљавања лаког степена. Вештак се изјаснио о трајању и интензитету душевних болова које је тужиља трпела током овог периода, као и умањењу животне активности, и дао мишљење да телесне манифестације због којих је лечена могу да се доведу у узрочно-последичну везу са психичким трпљењима тужиље, с тим што није могао да се изјасни да ли су код тужиље услед тога настале трајне психичке последице, јер је за то потребан протек одређеног временског периода. На основу навода тужиље, обављеног медицинског вештачења и приложене медицинске документације, као и изјава сведока Драгољуба Марјановића, њеног супруга и сведока Биљане Гутовић, утврђено је да је тужиља због извршеног узбуђивања претрпела и страх због егзистенције, губитка посла, здравственог стања и безбедности свог детета.

На основу утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужиља извршила унутрашње и спољашње узбуђивање и да је због тога трпела штетну радњу у вези са узбуђивањем која се огледа у њеном игнорисању на радном месту, одбијању усмених и писаних комуникација са њом и недавању послова и радних задатака од стране туженог као послодавца, те да има право на накнаду нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде угледа и части, као и страха, па је применом чл.2. ст.1, чл.5, 7, 8, 12. ст. 2 и 3. чл.14. и чл. 23. Закона о заштити узбуђивача, те чл. 154. и 200. Закона о облигационим односима, одлучио као у изреци побијане пресуде.

У одредби чл.2. тач.1. Закона о заштити узбуђивача, узбуђивање је дефинисано као откривање информације о кршењу прописа, кршењу људских права, вршењу јавног овлашћења противно сврси због које је поверено, опасности по живот, јавно здравље, безбедност, животну средину, као и ради спречавања штете великих размера. Одредбом чл.5. наведеног Закона прописано је да узбуђивач има право на заштиту, у складу са законом, ако: 1) изврши узбуђивање код послодавца, овлашћеног органа или јавности на начин прописан законом; 2) открије информацију из чл.2. тач.1. овог закона, у року од једне године од дана сазнања за извршену радњу због које врши узбуђивање, а најкасније у року од десет година од дана извршења те радње; 3) би у тренутку узбуђивања, на основу

расположивих података, у истинитост информације, поверовало лице са просечним знањем и искуством као и узбуњивач. Према чл. 12. истог Закона, узбуњивање може бити унутрашње, спољашње или узбуњивање јавности (ст.1), унутрашње узбуњивање је откривање информације послодавцу (ст.2) а спољашње узбуњивање је откривање информације овлашћеном органу (ст.3), док према чл.13. ст. 1. овог Закона, информација садржи податке о кршењу прописа, кршењу људских права, вршењу јавног овлашћења противно сврси због које је поверено, опасност по живот, јавно здравље, безбедност, животну средину, као и податке ради спречавања штете великих размера.

Одредбом чл.21. ст.1 тач.7, 12, и 13 Закона о заштити узбуњивача, прописано је да послодавац не сме чињењем или нечињењем да стави узбуњивача у неповољнији положај у вези са узбуњивањем а нарочито ако се неповољнији положај односи на: услове рада, распоређивање или премештај на друго радно место и непредузимање мера ради заштите због узнемиравања од стране других лица. У случајевима наношења штете због узбуњивања, узбуњивач има право на накнаду штете, у складу са законом који уређује облигационе односе, као и право на судску заштиту ако је према њему предузета штетна радња у вези са узбуњивањем, сходно чл. 22. и 23. ст.1 истог Закона. Тужбом за заштиту у вези са узбуњивањем, у смислу чл.26. ст.1 наведеног Закона, може се тражити: 1) утврђење да је према узбуњивачу предузета штетна радња, 2) забрана вршења и понављања штетне радње, 3) уклањање последица штетне радње, 4) накнада материјалне и нематеријалне штете, 5) објављивање пресуде донете по тужби поднетој из разлога предвиђених у тач.1 до 4 овог става у средствима јавног информисања, о трошку туженог.

По становишту Апелационог суда, супротно жалбеним наводима туженог, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право када је одлучио као у ставу првом, другом, трећем, обавезујућем делу става четвртог у погледу досуђене нематеријалне штете за претрпијене душевне болове због повреде угледа и части, и у ставу петом изреке. За донету одлуку дао је правилне и јасне разлоге које и сам прихвата.

Сходно цитираним законским одредбама, узбуњивач може бити физичко лице које има право на заштиту уколико изврши узбуњивање на неки од начина прописаних у чл.5 ст.1 Закона о заштити узбуњивача, уз испуњење и осталих услова прописаних у ставу 2 и 3 овог члана закона. Правилном оценом изведених доказа у смислу чл.8 ЗПП уз правилну примену правила о терету доказивања из чл.29. Закона о заштити узбуњивача, према коме тужилац треба само да учини вероватним да је према њему предузета штетна радња у вези са узбуњивањем а да је на туженом терет доказивања да штетна радња није у узрочној вези са узбуњивањем, првостепени суд је правилно и потпуно утврдио све битне чињенице за одлучивање у овој правној ствари.

Пре свега, правилно је утврђено да је тужила вршила узбуњивање у континуитету кроз више аката којима је указивала на неправилности у раду туженог, и то унутрашње узбуњивање, актима упућеним начелнику општинске управе, председнику општине и лицу овлашћеном за пријем информације и вођење поступка у вези са узбуњивањем, и спољашње узбуњивање, обраћањем Управном инспекторату Министарства државне управе и локалне самоуправе. С тим у вези, правилна је оцена и закључак првостепеног суда да су информације које је тужила изнела такве природе да се њима штити јавни интерес и спречава већа штета јер се указује на кршење прописа и вршењу јавног овлашћења противно сврси због које је поверено а у вези коришћења буџетских средстава, до којих сазнања је дошла

обављајући послове из описа свог радног места, да је то чинила у доброј вери и да у њеном поступању нема елемената злоупотребе узбуњивања.

Затим, на основу изложене хронологије догађаја правилно је утврђено да су информације откривене у року од годину дана од дана сазнања за извршене повреде прописа за које је тужила веровала да постоје, као и да се ради о таквим информацијама у чију истинитост би у тренутку узбуњивања на основу расположивих података поверовало лице са просечним знањем и искуством као и узбуњивач, у вези чега је правилно цењен исказ сведока Биљане Гуговић која је радила у истој канцеларији са тужиљом и била упућена на сарадњу са њом, а која је делила исту забринутост да због тога у раду не направе веће пропусте. Стога је и по оцени овог суда тужила као узбуњивач стекла право на заштиту у смислу чл.5 Закона о заштити узбуњивача.

Цењени су жалбени наводи туженог којима се оспорава овакав закључак разлозима да је донет селективном оценом изведених доказа, као и да се не ради о информацијама којима је тужила штитила јавни интерес већ искључиво своје личне интересе и потребе и да је вршила злоупотребу узбуњивања, али су исти неосновани. Ово стога што је о извршеном узбуњивању код послодавца и овлашћеног органа првостепени суд закључио првенствено на основу писмених доказа, бројних дописа и обавештења којима им се тужила обраћала, са којима су искази тужиле и наведених сведока били потпуно сагласни. Мотиве тужиле и њен лични интерес као узбуњивача за откривање информација о кршењу прописа првостепени суд је такође правилно ценио налазећи да исти не искључују њено право на заштиту као узбуњивача јер се повреде на које се указује у информацијама несумњиво тичу јавног интереса. Околност да тужила приликом откривања информација није означила да то чини као узбуњивач је без значаја, јер је битно да извршене радње престављају узбуњивање у смислу законских одредби, при чему је правилно првостепени суд нашао да у том моменту тужила и није могла знати да ће јој бити потребна заштита као лицу које је вршило узбуњивање.

Како је поуздано утврђено да је тужила узбуњивање вршила у доброј вери и да би у истинитост изнетих информација у том моменту поверовало лице са просечним знањем и искуством као и тужила јер је на изложене пропусте у погледу кашњења у достављању финансијских планова од стране месних заједница и ненаменског трошења буџетских средстава указивала на основу сопствених сазнања у току обављања послова из описа свог радног места, страхујући да ће поступајући противно прописима на основу усмених налога учинити пропусте који могу проузроковати већу штету, није од значаја за право тужиле на заштиту као узбуњивача што је буџет за 2017. годину извршен без дефицита и прихваћен од стране Државне ревизорске институције, као и ни да ли су у вези одређених информација органи којима су исте биле упућене реаговали или не.

Не могу се уважити ни наводи жалбе да је разлог подношења ове тужбе револт и освета тужиле што није пребачена на радно место које је тражила јер то не произилази из изведених доказа, нарочито ако се има у виду да је у обавештењу упућеном начелнику Општинске управе од 10.10.2017.године она такав предлог ставила на крају свог обраћања, након што је указала на многе неправилности и проблеме које има у раду, тражећи првенствено да се и други службеник који је распоређен на истим пословима али их не обавља укључи у њихово извршавање.

У погледу околности да је према тужилји предузета „штетна радња“ која се огледа у пасивном односу тужене према тужилји и њеном игнорисању на радном

месту и недавању никаквих послова и задужења, првостепени суд је такође правилно ценио изведене доказе, пре свега материјалне- интерне доставне књиге о њеним задужењима предметима из којих је утврђено да је последњи предмет задужила 10.10.2017.године у Одељењу за финансије, док у осталим интерним књигама нема доказа да је иједан предмет преузела у рад. У том смислу правилно је цењена и писмена комуникација тужиле са начелником и непосредним руководиоцем, као и искази саслушаних сведока, међу којима и сведока Данијеле Рајић, руководиоца одељења у коме ради тужилца, па је правилно утврђено да је овакво пасивно понашање и нечињење тужене којим је тужилца стављена у неповољнији положај уследило након извршених радњи узбуњивања, чиме је правилно утврђена и узрочно- последична веза између њих. Првостепени суд је и у вези ових чињеница детаљно образложио своју одлуку разлозима које прихвата и другостепени суд па их неће понављати, због чега су жалбени наводи туженог с тим у вези оцењени неоснованим јер се истима не износи ништа ново чиме би се довела у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања и примене материјалног права, нити стоје разлози да није утврђено у чему се “штетне радње” састоје.

Како је тужилца учинила вероватним да је према њој предузета описна негативна штетна радња у вези са узбуњивањем а тужени није успео да докаже да штетна радња није у узрочној вези са узбуњивањем, тужилци је као узбуњивачу у поступку судске заштите правилно усвојен тужбени захтев у ставу првом, другом, треће, делу става четвртог у односу на накнаду нематеријалне штете због душевних болова због повреде части и угледа и ставу петом изреке на основу чл.23.ст.1 и чл.26. Закона о заштити узбуњивача.

Правилно је првостепени суд утврдио да је пре започињања поступка узбуњивања однос већине колега према тужилци био коректан а да је након извршеног узбуњивања, нарочито када су запосленима смањене плате због спољашњег узбуњивања, тужилца трпела многе непријатности јер је називана цинкарошем, избегавана је комуникација са њом, игнорисана од стране руководиоца, била изолована и усамљена, због чега је, насупрот наводима жалбе туженог, правилно утврдио да трпи душевне болове због повреде части и угледа као последицу узбуњивања. Имајући у виду све околности случаја као и налаз и мишљење вештака неопсихијатра који се изјаснио о негативном утицају свих догађања на психичко и физичко здравље тужилце, правилно је утврђена висина нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа, сходно чл.200. Закона о облигационим односима, при чему је првостепени суд водио рачуна о значају повређеног добра и циљу коме служи ова врста накнаде као и о томе да се њоме не погодује тежњама које су неспојиве са њеном природом и друштвеном сврхом.

Међутим, побијана пресуда захваћена је битном повредом одредаба парничног поступка из чл.374.ст.2 тач.12 ЗПП и заснована на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању у погледу одлуке о накнади нематеријалне штете због претрпљеног страха, због чега се у том делу за сада не може испитати ни са становишта правилне примене материјалног права.

Наиме, првостепени суд је о трпљењу страха код тужилце због извршеног узбуњивања и предузетих штетних радњи закључио на основу тужилиног и исказа њеног супруга и сведока Биљане Гуговић, као и приложене медицинске документације и обављеног вештачења, при чему се вештак није изјашњавао о томе да ли је и у ком трајању и интензитету тужилца трпела страх, већ о утицају негативних догађаја на психичко стање здравља и о њеној умањеној животној

активности, као и душевним боловима које је због тога трпела. Ако се има у виду да страх представља самостални вид нематеријалне штете за који се може досудити новчана накнада, сходно чл.200. ЗОО, првостепени суд је био дужан да о његовом постојању затражи мишљење вештака неуропсихијатра јер за то сам нема довољно стручног знања, што је пропустио да учини, па се у том делу пресуда заснива на непотпуно утврђеном чињеничном стању. Са наведених разлога су нејасни и контрадикторни разлози да су негативна осећања тужиле због повреде части и угледа и страха који је осећала међусобно испреплетена и учествују у укупном психичком трпљењу тужиле, те да због тога има право на новчану накнаду за оба ова вида нематеријалне штете.

У наставку поступка, првостепени суд ће поступајући по изложеним примедбама употпунити чињенично стање у погледу овог дела тужбеног захтева и правилном применом материјалног права поново одлучити о његовој основаности, дајући за донету одлуку ваљане и јасне разлоге.

Одлука о трошковима поступка је такође морала бити укинута је зависи од коначног исхода спора, при чему се указује на основаност жалбених навода тужиле у погледу примене чл.14 Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, имајући у виду врсту спора и чл.23.ст.6 Закона о заштити узбуњивача.

Са изложеног на основу чл.390, 391.ст1 и 392.ст2 ЗПП одлучено је као у изреци.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 22.10.2019. године, Гж уз 18/19.

**Председник већа-судија
Тања Ристић с.р.**

**Тачност преписа оверава
управитељ судске писарнице.**

